

Arrest

nr. 131 619 van 17 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2014 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 oktober 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater) alsook van de beslissingen van 7 oktober 2014 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2014 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de eerste en tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

- ten aanzien van de eerste verzoekende partij:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam : L. (...)

voornaam : M. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : Nikolaevka

nationaliteit : Oekraïne

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan POLEN toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013.

De betrokkene en zijn echtgenote vroegen op 05.08.2014 asiel in België. De betrokkene legde een paspoort van Oekraïne met nummer x (...), afgegeven op 08.07.2014 en geldig tot 08.07.2024, voor. Het vermelde paspoort is voorzien van een Schengenvisum met nummer 004161267, afgegeven op 25.07.2014 door de Poolse consulaire diensten te Odessa en geldig voor een verblijf van vijf dagen tussen 27.07.2014 en 15.08.2014. Een stempel op pagina 7 van het paspoort getuigt van de binnenkomst van het grondgebied van de Lidstaten via Polen op 27.07.2014.

De betrokkene werd gehoord op 14.08.2014 en verklaarde dat hij Oekraïne op 27.07.2014 verliet en het grondgebied van de lidstaten een dag later via Polen binnen reisde met het hoger vermelde paspoort en visum. De reis werd geregeld door een Oekraïens reisbureau. Hij vervolgde via Tsjechië en Duitsland zijn weg naar België, waar hij naar eigen zeggen op 30.07.2014 aankwam.

Op 09.09.2014 werd een overnameverzoek gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 12.09.2014 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor overname van de betrokkene en met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene.

Tijdens het verhoor d.d. 14.08.2014 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat een in België verblijvende schoolvriend hem dat aanraade en vluchtelingen volgens de betrokkene in België worden geholpen. De betrokkene uitte verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Poolse instanties omdat Polen volgens hem de Oekraïense regering steunt.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die

Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Poolse instanties omdat Polen volgens hem de Oekraïense regering steunt. De betrokkene suggereert hiermee dat de Poolse instanties zijn asielaanvraag bevooroordeeld zullen benaderen. Hieromtrent merken we op dat de betrokkene geen elementen aanvoert die toelaten de gegrondheid van zijn bewering te beoordelen. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Polen stemde op 12.09.2014 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. De betrokkene zal na overdracht in Polen een asielaanvraag kunnen indienen en deze aanvraag zal door de Poolse instanties op zijn merites worden beoordeeld en worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In het rapport over Polen van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Karolina Rusilowicz, Maja Tobiasz en Ewa Ostazewska, "Asylum Information Database - National Country Report - Poland", up-to-date tot juni 2014; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen : "When an asylum seeker is transferred back from another Member State, they need to lodge an asylum application through the Border Guard (or an application to re-open their asylum procedure). The Border Guard either directs them to a reception centre or detain them for maximum 48 hours and requests a placement in a guarded centre to the court. Depending on the situation, their procedure is re-opened (if it was discontinued beforehand, because they left) or their application is considered subsequent, if they already received a decision before leaving Poland. Asylum seekers do not face obstacles to access the asylum procedure again if they wish to", AIDA-rapport, pagina 21, alinea 3). Er zijn ons inzien geen redenen om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Polen en in wiens geval Polen zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag geen toegang zal krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat hij niet de aan zijn hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen.

In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien hij een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 54). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de

betrokkene na overdracht aan Polen een naar verhouding grote kans loopt in detentie te worden geplaatst.

Verder merken we op dat het UNHCR recent geen rapporten publiceerde waarin het stelt dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het UNHCR bracht evenmin rapporten of adviezen uit waarbij het oproept geen personen over te dragen aan Polen in het kader van Verordening 604/2013 vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene verklaarde tijdens het verhoor op 14.08.2014 geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht na het verhoor in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven om te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat de betrokkene vanwege gezondheidsredenen bij overdracht risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Poolse instanties.”

- ten aanzien van de tweede verzoekende partij:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam : L. (...)

voornaam : I. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : Lugansk

nationaliteit : Oekraïne

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan POLEN toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013.

De betrokkene en haar echtgenoot vroegen op 05.08.2014 asiel in België. De betrokkene legde een paspoort van Oekraïne met nummer x (...), afgegeven op 08.07.2014 en geldig tot 08.07.2024, voor. Het vermelde paspoort is voorzien van een Schengenvisum met nummer 004161268, afgegeven op 25.07.2014 door de Poolse consulaire diensten te Odessa en geldig voor een verblijf van vijf dagen

tussen 27.07.2014 en 15.08.2014. Een stempel op pagina 7 van het paspoort getuigt van de binnenkomst van het grondgebied van de Lidstaten via Polen op 27.07.2014.

De betrokkene werd gehoord op 14.08.2014 en verklaarde dat ze Oekraïne op 27.07.2014 verliet en het grondgebied van de lidstaten via Polen binnen reisde met het hoger vermelde paspoort en visum. Na het doorbrengen van een nacht in Polen en twee nachten in Tsjechië vervolgde de betrokkene haar weg naar België, waar ze naar eigen zeggen op 30.07.2014 aankwam.

Op 09.09.2014 werd een overnameverzoek gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 12.09.2014 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor overname van de betrokkene en met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene.

Tijdens het verhoor d.d. 14.08.2014 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene stelde dat zij en haar echtgenoot besloten asiel te vragen in België omdat ze een in België verblijvende vriend hebben en in België het best werkende mechanisme bestaat voor het bekomen van de vluchtelingenstatus. De betrokkene uitte verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Poolse instanties omdat Polen volgens haar de Oekraïense regering steunt.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De louter persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit systeem in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Poolse instanties omdat Polen volgens haar de Oekraïense regering steunt. Volgens ons suggereert de betrokkene hiermee dat de Poolse instanties haar asielaanvraag bevooroordeeld zullen benaderen. Hieromtrent merken we op dat de betrokkene geen elementen aanvoert die toelaten de gegrondheid van haar bewering te beoordelen. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Polen stemde op 12.09.2014 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. De betrokkene zal na overdracht in Polen een asielaanvraag kunnen indienen en deze aanvraag zal door de Poolse instanties op zijn merites worden beoordeeld en worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit

het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In het rapport over Polen van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Karolina Rusilowicz, Maja Tobiasz en Ewa Ostazewska, "Asylum Information Database - National Country Report - Poland", up-to-date tot juni 2014; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen : "When an asylum seeker is transferred back from another Member State, they need to lodge an asylum application through the Border Guard (or an application to re-open their asylum procedure). The Border Guard either directs them to a reception centre or detain them for maximum 48 hours and requests a placement in a guarded centre to the court. Depending on the situation, their procedure is re-opened (if it was discontinued beforehand, because they left) or their application is considered subsequent, if they already received a decision before leaving Poland. Asylum seekers do not face obstacles to access the asylum procedure again if they wish to", AIDA-rapport, pagina 21, alinea 3). Er zijn ons inzien geen redenen om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan haar asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Polen en in wiens geval Polen zich uitdrukkelijk verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van haar in België ingediende asielaanvraag geen toegang zal krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat ze niet de aan haar hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen.

In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien hij een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 54). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen een naar verhouding grote kans loopt in detentie te worden geplaatst.

Verder merken we op dat het UNHCR recent geen rapporten of standpunten publiceerde waarin het stelt dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het UNHCR bracht evenmin rapporten of adviezen uit waarbij het oproept geen personen over te dragen aan Polen in het kader van Verordening 604/2013 vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene verklaarde tijdens het verhoor op 14.08.2014 geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht na het verhoor in het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven om te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat de betrokkene vanwege gezondheidsredenen bij overdracht risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de

wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Poolse instanties.”

Op 7 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Dit zijn de derde en de vierde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

Wat de derde en vierde bestreden beslissing betreft, is overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats enkel aanvechtbaar bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissingen.

Het beroep betreffende de derde en vierde bestreden beslissing is onontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevinden de verzoekende partijen zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering

wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de

grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van artikel 3 van het EVRM, van de beginselen van behoorlijk en goed bestuur, onder andere het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen voeren aan dat de bestreden beslissingen zijn genomen zonder inachtneming van de nieuwe risicofactoren die de oorlog in Donbass met zich meebrengt. Zij stellen dat zij uit vrees voor gedwongen dienstplicht en problemen in Donbass het land moesten verlaten, dat zij oorlogsvluchtelingen zijn, dat zij bijgevolg vrezen dat hun asielaanvraag niet objectief zal behandeld worden in Polen omdat zij Moskal zijn daar zij in Donbass woonden en reeds persoonlijke problemen hadden met Poolse militairen, dat het immers een feit is dat talrijke Poolse militairen in Donbass vechten, dat die mensen vaak de inwoners van Oost-Oekraïne haten, dat het belangrijk is dat West-Oekraïne vroeger deel van Polen was en Oost-Oekraïne van Rusland en dat de tweede verzoekende partij bovendien etnisch Russische is wat de situatie nog erger maakt. De verzoekende partijen menen dat er bijgevolg zeer weinig kansen zijn op een objectieve behandeling van hun asieldossier in Polen, dat Polen immers West-Oekraïne steunt in het conflict en een verdachte houding heeft tegenover Oost-Oekraïners en Russen die in de regio Donbass wonen. Zij vervolgen dat het feit dat zij uit oorlogsgebied komen niet mee in overweging werd genomen, dat bij sommige feiten uit hun verhaal tevens Poolse militairen betrokken zijn, dat zij werden geslagen en bedreigd door militairen, waaronder ook Polen, wat de aanleiding was voor hun vlucht uit Lugansk. De verzoekende partijen menen dat de bestreden beslissingen geen rekening houden met het feit dat Donbass oorlogsgebied is en dat Poolse militairen betrokken zijn bij de gevechten, doch dat het veranderen van de situatie in Oekraïne belangrijk is voor een correcte behandeling van de asielaanvraag in Polen en dat de bestreden beslissingen niet uitleggen waarom er geen rekening wordt gehouden met bovenvermelde wijziging van de situatie in Oekraïne en de betrokkenheid van de Poolse militairen in de gevechten aldaar. De eerste verzoeker meent dat hij vermoord kan worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst en hij bovendien dienstplichtig is volgens de nieuwe Oekraïense wetgeving.

3.3.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt de motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel onder meer vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het is in principe aan de verzoekende partijen om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zouden worden uitgevoerd, zouden worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167).

Vooreerst wijst de Raad erop dat, in zoverre de verzoekende partijen wijzen op hun asielmotieven (de gedwongen dienstplicht, de problemen in Donbass, het feit dat zij oorlogsvluchtelingen zijn, ...) ten aanzien van Oekraïne, deze elementen niet kunnen worden aangevoerd ten aanzien van een overdracht naar Polen.

In zoverre de verzoekende partijen aanvoeren dat zij reeds problemen hadden met Poolse militairen, dat zij in Oekraïne geslagen werden en bedreigd door militairen waaronder ook Polen, wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid de persoonlijke problemen van de verzoekende partijen met Poolse militairen niet in rekening te hebben genomen, daar noch uit het Dublininterview van 14 augustus 2014 van de eerste verzoekende partij noch uit het Dublininterview van 14 augustus 2014 van de tweede verzoekende partij blijkt dat zij deze redenen hebben opgegeven als redenen die een verzet tegen de overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor hun asielaanvraag zouden rechtvaardigen. Desbetreffend wezen de verzoekende partijen immers enkel op het feit dat zij tegen een repatriëring naar Polen waren omdat Polen de politiek van de Oekraïense regering steunt. Ook blijkt uit het Dublininterview van de eerste verzoekende partij, in een onderdeel 'Andere nuttige informatie', dat de eerste verzoekende partij verder ingaat op wat haar overkomen is in Oekraïne, doch ook hier nalaat om aan te geven dat zij problemen zou hebben gehad met Poolse militairen. Van de verzoekende partijen kan verwacht worden dat zij duidelijk de redenen opgeven die een verzet tegen de overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor hun asielaanvraag zouden rechtvaardigen.

Betreffende de aangekaarte problemen met de Poolse militairen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen zich beperken tot loutere beweringen die zij geenszins staven met concrete elementen of stukken noch met overtuigende verklaringen, zodat zij geenszins aantonen een risico op onmenselijke en vernederende behandeling in geval van een overdracht naar Polen te lopen. De Raad merkt op dat de artikelen, die de verzoekende partijen bijbrengen om de Poolse aanwezigheid van militairen in Oekraïne staven, erop wijzen dat de Poolse autoriteiten de claims dat Polen zou betrokken zijn bij de gevechten in Oekraïne verworpen.

Betreffende de vrees van de verzoekende partijen dat hun asielaanvraag in Polen niet objectief behandeld zal worden daar zij 'Moskals' zijn en in Donbass woonden, er Poolse militairen vechten in Donbass, zij reeds problemen hadden met Poolse militairen en West-Oekraïne vroeger deel was van Polen en Oost-Oekraïne van Rusland, Polen de West-Oekraïners steunt in het conflict en een verdachte houding heeft tegenover Oost-Oekraïners en Russen die in de regio Donbass wonen, wijst de Raad op wat volgt.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Betreffende de vrees van de verzoekende partijen dat hun aanvraag in Polen niet objectief zal worden beoordeeld daar Polen de Oekraïense regering steunt, motiveert de verwerende partij: “*We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.*

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan

Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Poolse instanties omdat Polen volgens haar de Oekraïense regering steunt. Volgens ons suggereert de betrokkene hiermee dat de Poolse instanties haar asielaanvraag bevooroordeeld zullen benaderen. Hieromtrent merken we op dat de betrokkene geen elementen aanvoert die toelaten de gegrondheid van haar bewering te beoordelen. Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Polen stemde op 12.09.2014 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. De betrokkene zal na overdracht in Polen een asielaanvraag kunnen indienen en deze aanvraag zal door de Poolse instanties op zijn merites worden beoordeeld en worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In het rapport over Polen van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Karolina Rusilowicz, Maja Tobiasz en Ewa Ostazewska, "Asylum Information Database - National Country Report - Poland", up-to-date tot juni 2014; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen : "When an asylum seeker is transferred back from another Member State, they need to lodge an asylum application through the Border Guard (or an application to re-open their asylum procedure). The Border Guard either directs them to a reception centre or detain them for maximum 48 hours and requests a placement in a guarded centre to the court. Depending on the situation, their procedure is re-opened (if it was discontinued beforehand, because they left) or their application is considered subsequent, if they already received a decision before leaving Poland. Asylum seekers do not face obstacles to access the asylum procedure again if they wish to", AIDA-rapport, pagina 21, alinea 3). Er zijn ons inzien geen redenen om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan haar asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Polen en in wiens geval Polen zich uitdrukkelijk verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van haar in België ingediende asielaanvraag geen toegang zal krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en dat ze niet de aan haar hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen." De verzoekende partijen weerleggen deze motieven niet.

De verzoekende partijen menen dat de verwerende partij rekening hadden moeten houden met het feit dat Poolse militairen betrokken zijn bij gevechten in het oorlogsgebied in Donbass. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen geenszins melding maakten van de aanwezigheid van Poolse militairen in Oekraïne in hun Dublininterview. Voorts stelt de Raad vast dat uit de stukken die de verzoekende partijen voorleggen geenszins eenduidig kan blijken dat er Poolse militairen betrokken zijn bij de gevechten in het oorlogsgebied in Donbass. Uit de artikelen die de verzoekende partijen bijbrengen om de Poolse aanwezigheid van militairen in Oekraïne staven, blijkt dat Polen de claims dat Polen zou betrokken zijn bij de gevechten in Oekraïne verwerpen.

Uit de bijgevoegde informatie blijkt overigens niet dat hun vrees als zou hun asielaanvraag niet objectief behandeld worden en zij zonder degelijke behandeling van hun asielaanvraag zouden worden teruggestuurd naar Oekraïne, gerechtvaardigd is.

Voorts stelt de Raad dan ook vast dat de argumentatie van de verzoekende partij als zou hun asielaanvraag niet objectief worden behandeld, louter hypothetisch is. De Raad wijst er op dat het overnameverzoek door Polen werd ingewilligd. Eveneens dient te worden opgemerkt dat aan de verzoekende partijen een visum werd afgeleverd zodat zij in de mogelijkheid waren om naar Polen te reizen, wat zij ook effectief hebben gedaan. Dit wordt door de verzoekende partijen niet betwist.

Voorgaande elementen spreken de kritiek van de verzoekende partij dat Polen een verdachte houding heeft tegenover Oost-Oekraïners en Russen die in de regio Donbass wonen tegen.

In zoverre de verzoekende partijen verwijzen naar misbruiken in het Poolse asielstelsel zoals blijkt uit een door hen bijgevoegd stuk van 5 november 2012, wijst de Raad er op dat deze informatie geenszins vermag de uitgebreide vaststellingen van de verwerende partij met betrekking tot asielzoekers in Polen, die gesteund zijn op een meer recent rapport, zoals blijkt uit de bestreden beslissingen, te ondergraven. De verwerende partij motiveerde desbetreffend als volgt: *“In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker in detentie worden geplaatst indien hij een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 54). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen een naar verhouding grote kans loopt in detentie te worden geplaatst.*

Verder merken we op dat het UNHCR recent geen rapporten of standpunten publiceerde waarin het stelt dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het UNHCR bracht evenmin rapporten of adviezen uit waarbij het oproept geen personen over te dragen aan Polen in het kader van Verordening 604/2013 vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.” De verzoekende partijen brengen geen elementen aan die deze motieven kunnen weerleggen.

Gezien hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat geen begin van bewijs voorligt van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat de verzoekende partij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling zoals verboden door artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van de motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. VERMANDER